

FEJÉRMEGYELI NAPLÓ

Előfizetés helyben: vidéken:
1 hóra 2 K 1 óra 20 K
1 évre 24 K 1 évre 31 K

Előfizetés és árközlés: Székesfehérvár, Telefon 205

Felolvasó szerkesztő: Hajós József.

Püspökünk vezérikke.

A kimagasló Egyházszelelem nem szorul rá, hogy hősizta herméljéit a mi lapunk a hízelges tömjéngomolyába burkolva akarja fehérszínben feltüntetni. Proházska püspök nem várja, hogy tömjénezőket lengessenek körülötte. Mi sem tömjénezni akarunk, hanem, tényeket szemlélni.

Megállapítjuk, hogy oly imponálóan igaz, férfias, nyílt, emelthomlokú, úri vezércikket még nem olvastunk, mint amit az „Alkotmány” most vasárnapj számába Proházska Ottokár ír.

Vezércikk a szó betűszerinti értelmében, mert a magyar kereszténység legnepszerűbb, legismertebb vezére írta, vezérhez méltó úri, föltényes erkölcsi önzetlennel. Ez a vezércikk nem is lehet-e csak egy napos újsávirány életű újságcikk, hanem történelmi dokumentum erejével ha jövőre időkben is.

Mint egy herosz a legyőzött ellenfelet közi, mint a kultúrortozás jengéből kimeredő szikasztr. Úgy áll az élet arca, dalaiban; homloka világít mint a villám és hangja messze harsan, mint az égtengés viharok harsónája. Ha „soha sem” írta volna, hát ezzel az egyetlen írásal most vitat volna ki a keresztény magyarok részéről a legújabb újságot. Mert az igazságok mindig a győztesek oldalán állnak.

Magyarországon lép fel, szűk ségkép-hódolatot provokál, és csak az elfogult gyűlölet, vagy a „bűnös remélt” támadhat ellene.

Miként a természetben az ultramikroszkopikus finom anyagoktól a sugárnyomás a földlegkörre fölé a világterbe emeli, hasonlóan a lelkek világában: a sublimisan finom lelkeket valamilyen természetfeletti erő a föld feletti világba lendíti. Ezek a finomlelkű, magasban élő emberek úgy áll szemlélnek, mint az Úrral társalgó Mózes a sínai hegyen: arca sugárzóvá válik, a hegy lábánál a lapályon táborozó zsidók nem tudtak Mózes fénylő arcába tekinteni.

Közismeretes, hogy Proházska lelke a magasságokban él csak természetesen, hogy most mikor az Ur hegyéről fénylő homlokai lejöj: az alacsony életben aranyborjút körülítáncoló tömeg nem mer a proféta sugárzó arcába nézni; félnek tőle.

Püspökünk, a keresztény magyar kultúra nagyvezíre apostola, sokkal magasabban áll a politikai, társadalmi tülekedések felett, semhogy Őt indokolatlan antiszemizmussal lehetne vádolni. Ottokár püspök a társadalomtudós és apostol látó

szemeivel nézi a világháborús élet véges és izzapos adatait, — aggodó lelkével keresi főleg a magya keresztény ifjúság boldogulási útját. Látja a végzetlenség jelent és a reménytelen jövőt. Ez az objektív szemlélet indította a gyémántjellelű püspök arány lelkét, hogy acéttal védje a magyar keresztény ifjúságot; hogy megállapítson súlyos — és sokaknak hellelmeit — igazságot úgy, miként azt meg ilyen magas helyről nem mertek megtenni.

Nem kellett az élesenlátó szociológusnak eszmét keresni a kápat. Mert tény, hogy a zsidóság magatartása, „haditettei”, melyeket utón üznek, váltják ki azokat a kritikákat, amelyekre a kelemen-nul-erített zsidóság, a gyűlölködő antiszemizmussal és a börtön-bekaplankodás vádja kiáltja.

Proházska püspök jun. 2-án nem a szokott égbemarázó stílusában, hanem komor földre néző Realizmussal, tárgyilagosan, egyszerűséggel rajzolta meg azt a veszedelmet mely a magyar ifjúság ifjúságot s velük a magyar keresztény kultúrát fenyegeti. Ifjúink, diák katonáink a frontokon vereznek, utón pedig a főiskolákon helyüket elfoglalják mások.

Proházska püspök nemcsak a magyarországi zsidóság, hanem a világ zsidóságát is szemlélte. A zsidóság mindenütt segéti és tanúsítói. Először, hogy a nagy eszmékét lelkesedő lelkében kitörő szeretetlángja a keresztény magyar ifjúságért, a ker. kultúraért, a népiért; — úgyatekkor krisztusi ostromt pottogtat, hogy kizsáka véren és könnyeken előszózó kufárokat a keresztény Magyarország templomából.

Ime most azok, akik felé suhog az ostrom, ragalmazzák, le szölik azt a nagy férfút, akit őök maguk is a diadalmas élet énekesének vallottak. Késztelen, hogy az ostrompottogató más hung, mint a magasban trijlázó pacsirta éneke; de ha oly egyházszelelem mint Ottokár püspök ostromt pottogtat, ezt a megrozánó félelemes aktust: csak a lesújtott, megkorbácsolt sajtó teh-tetlen dühében nevezheti „kanászkodás”-nak. Csak a megkorbácsolt tábor igyekszik elhíthetű a nem gondolkodókkal, hogy a nagy főpap erélyes fellepése haszonleső alacsony indító okokból ered. A „Pesti Napló” az ősi birtokkal megvesztegetett hasonlósót, a „Világ” a Savonarola bábijából kibuvó kalocsái érseket véli felismerni a hermelines ostorozóban. Proházska pedig föltényes

őszentel rézi az elene zudított, de lözza fel nem éró szennyes áradatot s vasárnapi vezércikkében így ír: „Mennyire szeretem s élvezem az igazságot, hogy rá sem hederitek, ha az egész zsidó sajtó kigyót — hékat kiált reám! — A-nema becsület erhomlokókról a jerichói láma visszapaltan, hogy visszhangozzék minden becsület magyar szívében s felverje bennük a türelmet s nema megadás csendjét s a kiabálók torkára jörrassza azt a szót, mely közvélemény akar csinálni, holott érti magyarul, s tudja róla az egész világ, hogy nincs igaza.”

Igen, a zsidókerítés napjain, den parva, mert maguk a zsidók tűzük naprendre. És mi, németekb akarjuk az igazság magasan álló hirdetőit porba jertetni, annál több keresztény magyarnak fog kinyitni a szemé.

Az árral dőlünk kedők azt, hogy Proházska Ottokár hazánkban megtestesülése a legszemélyibb keresztény ideál. Tudjuk, hogy az is, hogy Proházska személyének magdasan át a keresztény világ nézet ellen folyik a harc. A főpap azonban nem retten meg, hanem kongatja a vészharangot, melynek megrázó kongása a „magyar” s jó Proházska erkölcsi lelkeharanggal akar eszindíteni, hazugnak, gyűlölködőnek kiáltja ki.

Proházska mindig érte azt írja: „Tudjuk, hogy a zsidóság mindenütt segéti és tanúsítói. Először, hogy a nagy eszmékét lelkesedő lelkében kitörő szeretetlángja a keresztény magyar ifjúságért, a ker. kultúraért, a népiért; — úgyatekkor krisztusi ostromt pottogtat, hogy kizsáka véren és könnyeken előszózó kufárokat a keresztény Magyarország templomából.”

Ime most azok, akik felé suhog az ostrom, ragalmazzák, le szölik azt a nagy férfút, akit őök maguk is a diadalmas élet énekesének vallottak. Késztelen, hogy az ostrompottogató más hung, mint a magasban trijlázó pacsirta éneke; de ha oly egyházszelelem mint Ottokár püspök ostromt pottogtat, ezt a megrozánó félelemes aktust: csak a lesújtott, megkorbácsolt sajtó teh-tetlen dühében nevezheti „kanászkodás”-nak. Csak a megkorbácsolt tábor igyekszik elhíthetű a nem gondolkodókkal, hogy a nagy főpap erélyes fellepése haszonleső alacsony indító okokból ered. A „Pesti Napló” az ősi birtokkal megvesztegetett hasonlósót, a „Világ” a Savonarola bábijából kibuvó kalocsái érseket véli felismerni a hermelines ostorozóban. Proházska pedig föltényes

közvetlenül minden törekvése a saját maga bőrének biztosítása s a maffia igazságtalansággal ellen felhőrdülőknek az utból való eltávolítása. Vagy talán kifogásolják ezt az általam kimondott s hirdettét közvélemény? Meg, vannak talán győződve, hogy miután ezt a közvélemény nem önök, hanem a tények csinálták, az talán téves? Helyes akkor hát kívánjanak s kérjenek pontos választás statisztikát a pótzászlóaljak iródában, a kórházakban, a központi ruhaárban s fegyvergyárban a Bahahofkommandó-ban a Berrestelléken, rskitakban alkalmazott legénység ról és tisztjeiről!

Igy zúdulnak, csapnak le Proházska ostoroepszai, vagy — miot Omaga nevezí — kalapácsütései. „Ugy látszik, azt gondolták a „magyar” sajtóban, hogy jobb püspölynek lenni, mint üllőnek, hát neki a keresztény ifjúság szószólójának, ka lepáruj, majd megpuhul, vagy elhalhat. Azonban én is ismerem a Góthi-i verset: „Du müsst steigen oder sinken, leiden oder triumphieren, Amboss oder Hammer sein”, s nincs okom rá, hogy álló legyek, legkevésbé álló azoknak, kik nem a fronton állnak, hanem hom maradtak az igazság s szökimondás koporsószegekóvácsainak.”

És ez a kemény, férfias nyilatkozat nem agresszivitás, hanem védekezés.

„Nem tudunk nem kalapácsot állásba menőnk, hanem igenis elszántan védelmi vonalba kell helyezkednünk. Nyilvánvaló az is, hogy most a magyar keresztényeknek egy nagy élethálta kérdése van, az hogy a szemüta aggrészvételével, mely a sajtóban és a társadalmi életben nyilvánul, meg tudunk-e küzdeni? Ehhez az öntudatos védekezéshez kell toboroznunk gerincies, bátor katonákat A védelmi zászló alá csoportosulást sürgeti Proházska püspök vészharang kongatása is, mely nem pogromra tüzel, hanem keresztény öntudatra ébreszt.

A zsidóság igen jól tudja, hogy mit jelent, ha Proházska kongatja a vészharangot, azért hát igyekszik tulharsogni sajtó-lármájával. Tegnap még őök is elismerték, hogy Proházska apostol, zseni, kultúrember, ma már azt hirdetik, hogy véresszájú, közvesztélyes demagóg. Tegnap még szent, ma hazug. A kazár sajtó így takálja a legkiválóbb keresztény férfúkat valutejárt.

Elz a „magyar” sajtó most Proházska alakját le akarja a magasból rántani, és gyalázkóva darabokra törni, mint

